Pregaria.cat

Entrada

DINAR DE RECUPERACIÓ AMB LA MÒNICA 03

No va ser fàcil trobar un dia que a tots tres els anés bé. Un mes i mig després de la conversa entre la Núria i l'Aleix en el restaurant de la Barceloneta, a l'hora assenyalada seuen a taula amb la Mònica 03, que s'ha anat recuperant. Com és normal, la primera part de la trobada se centra en la seva missió en aquell país d'Àfrica tan difícil de comprendre des de la nostra terra. La Mònica parla de la gent, de la situació de les dones –a qui dedica la major part del seu treball–, de les bandes armades i també de les celebracions dominicals... els balls, el cant, l'alegria dels nens i aquelles velles tradicions de segles. Una informació explicada amb cert entusiasme que brilla pels ulls i pel cor.

A prop ja de les postres la Núria comença a parlar d'aquell "ara què", de la sensació que els fa falta trobar uns referents espirituals que donin sentit a la vida de parella, de família, de treball i també social, ja que les seves professions estan orientades a la societat. La Mònica resta pensativa. Els vol ajudar –són amics–, però no sap per on començar. En el secret del seu cor, en una mirada interna, li demana al Senyor que l'ajudi i il·lumini. Al cap d'una estona i després d'algunes generalitats, el tema es va centrant en l'oració.

Per a ells la pregària ideal és la del silenci. Voldrien personalment anar trobant un procés interior que els ajudés a arribar a un silenci, buit i distant de les realitats de cada dia, on el temps es ralentís i experimentessin certa consciència del jo que viu i estima. La seva referència és la pregària que feien en el grup parroquial i que tant els va ajudar fa uns quants anys. Voldrien recuperar-la. Sempre que ho havien intentat no durava més de dos dies. La Mònica 03 escolta atentament i quan ells callen els diu:

Santa Teresa defineix la pregària com "parlar amb Aquell que sabem que ens estima". Jo opino, com vosaltres, que en el silenci hi és Déu present, d'acord, però per què no parlar amb Aquell que sabem que ens estima? Jo el que faig, quan cau la tarda en aquella petita ciutat i tothom va a casa seva, és retirar-me al bosquet de la nostra comunitat i parlar amb Jesús, que sé que m'estima, i jo l'estimo a Ell. Abans faig una estona de silenci per cercar serenitat i pau interior, però el gruix de la pregària són les persones que he tractat, els problemes, el que viuen... i d'aquí passo a fer un repàs general, fins arribar a les fondes aspiracions del meu cor, per abandonar-me en Ell.

L'Aleix i la Núria es miren. Quin testimoni! Realment la Mònica 03, la d'aquella moto de gran cilindrada... la de la revolta a la feina, la de Moxos, la del terratrèmol de fer-se religiosa i anar-se'n a l'Àfrica, la bona amiga de sempre... no defrauda.

Jesús Renau sj.